

Don Ernest Macák

* 7.januára 1920

MACÁK, Ernest, SDB

(* 7.1.1920 Vištuk, okr. Pezinok) - pedagóg, trpiteľ za vieru.

V r. 1930-1932 študoval na štátnom gymnáziu v Trnave, potom pokračoval na saleziánskom gymnáziu v Šaštíne. Po skončení piatej triedy vstúpil do rehole Saleziánov don Bosca vo Svätom Beňadiku. Gymnaziálne a filozofické štúdiá dokončil v Moravskej Ostrave (1936-1939). Pedagogickú prax vykonával v r. 1939-1942 v saleziánskych ústavoch vo Svätom Beňadiku, v Šaštíne a Trnave. Na štúdium teológie ho poslali do Turína (Taliansko). Na tamojšej Teologickej fakulte Pápežskej saleziánskej univerzity absolvoval iba dva semestre (1942-1943), lebo pre vojnové udalosti sa tam nemohol vrátiť. Teológiu dokončil vo Svätom Beňadiku, kde ho 29.6.1946 vysvätili za kňaza. V tom istom roku sa zapísal na Filozofickú fakultu Slovenskej univerzity v Bratislave (filozofia a dejiny), pričom vykonával aj kňazskú a pedagogickú činnosť (v bratislavskom oratóriu na Miletičovej ulici), potom aj v saleziánskom pedagogickom inštitúte v Hodoch pri Galante (1948-1949) a v Šaštíne (1949-1950). Tam ho v apríli 1950 stihol drastický zásah komunistického režimu proti slovenským rehoľníkom. Najprv bol internovaný priamo v Šaštíne, 25.4.1950 ho deportovali s ostatnými spolubratmi do Podolínca. Tu začal organizovať útek, ktorý sa mu 10.10.1950 vydaril. Aj keď na neho vydali zatykač, pokračoval v tajnej práci medzi mladými saleziánmi, ktorých postupne prepúšťali z „koncentračných kláštorov“. Uvážnili ho 7.9.1952 v Přerove (Česko), odtiaľ ho previezli do Bratislavy, potom na Pankrác do Prahy, neskôr na policajnú psychiatriu do Bohníc, napokon na liečenie do Havlíčkovho Brodu a do Pezinka.

Prepustili ho 20.4.1955. Keďže nedostal štátny súhlas na vykonávanie kňazskej služby, zamestnal sa ako roľník v rodnom Vištuku. V apríli 1968 sa mu podarilo vycestovať do Talianska. Najprv účinkoval ako kaplán španielskych rehoľných sestier v Ríme (1968-1976), popritom intenzívne spolupracoval na mládežníckom vysielaní Vatikánskeho rozhlasu (vyše 600 výstupov). Neskôr ho predstavení vymenovali za direktora saleziánskej komunity Slovenského ústavu sv. Cyrila a Metoda. Túto funkciu zastával do r. 1985. Potom vyučoval na Slovensko-talianskom gymnáziu v Ríme. R. 1987 ho vymenovali za direktora saleziánskej komunity v Bazileji (Švajčiarsko). R. 1990 sa vrátil na Slovensko. Tu mu zverili úlohu direktora saleziánskeho domu a riaditeľa Gymnázia Jána Bosca v Šaštíne. R. 1993 sa stal provinciálnom Saleziánov don Bosca v Slovenskej republike so zodpovednou úlohou organizovať saleziánske dielo na Slovensku v nových podmienkach slobodného štátneho zriadenia. V tejto funkcii účinkoval plných šesť rokov. Za jeho pôsobenia vzrástla slovenská saleziánska rehoľa z 231 na 268 členov. Popri svojich rehoľných a pedagogických záväzkoch sa venoval aj literárnej činnosti. Publikoval niekoľko kníh náboženskej povahy, napríklad Páter Pio. V bunkri hladu (sv. Maximilián Kolbe), Lurdy - maják atómového veku. Svojimi Zápiskami spoza mreží, ktoré vyšli v slovenskom, anglickom a španielskom jazyku, prispel k poznaniu dejín prenasledovania Cirkvi na Slovensku. Je aj spoluautorom diela Dejiny spásy (s R. Blatnickým a A. Paulíny). Všetky jeho publikácie vyšli vo viacerých vydaniach v zahraničí aj na Slovensku. Spolupracoval aj na dielach iných autorov (Miriam Liptovská, Andrej Dermek, Jozef Figura) a mnohé jeho literárne práce ostávajú zatiaľ v rukopisoch, ako napríklad: Keď vás budú prenasledovať (o organizovaných útekoch prenasledovaných saleziánov v r. 1950-1952 do Talianska); Medzi bratmi vlkami (o vyšetrovaniach a väzeniach v r. 1952-1955); Trinásť rokov roľníkom (1968-1987); Svätá omša, to je Ježiš (reflexie upravené Antonom Macákom SDB, farárom v Muráni); Otčenáše kňaza z výroby (meditácie).